

Nagyszébeni

KATH. EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ.

Előfizetés egész évre 1:50
Egyes szám ára 14 fillér.

Szerkeszti és kiadja :
Róm. kath. plébánia hivatal
Nagy piac 2.

Megjelenik minden hó 15-én.

Magyarok Adventje.

Az Advent fontos, nagy megemlékezéseknek s epedő várakozásoknak az ideje. Hangulatát nagyon jellemzi a november és decemberi napsugárnak sűrű homályból, sötét, hideg ködből kibontakozni vágyó erőlködése. A meglevő állapottal való elégtelenség, az eljövendő igazi jónak és szépnek megsejtése, az az édes szent remény, mely betölti lelkünket és „mely nyomorúságban várja a boldogságot s gyöngeségben álmodik erőről“. Ez a hangulat lüktet az Egyház lelkében amikor is az adventi időbe bevezeti hiveit régi idők emlékeibe, s reményeibe. Ez az alaphangja az Egyház adventi imáinak és énekeinek is, melyekben folyton sürgeti Istenünk s igazi örök hazánk keresését.

Az ideai Advent nemcsak vallásos, hanem hazafias, nemzeti életünkben is utat nyit az igazi adventi érzésnek.

A világtörténelem szekerének óriási zökkenését megérezte mindenki széles e hazában. Érezzük, hogy e hatalmas zökkenés nyomában keletkezett világ-katasztrófa egész életünket más szintájra terelte. Apró, szürke gondok, sekélyes, köznapi érzések ködében és idegen dekadens eszmék és destruktív áramlatok hitvány rongyaiból szinte egy pillanatra kelt diadalmas életre ezer esztendő dicsőségének s fájdalomainak emlékeivel a magyar hazaszeretet ragyogó napsugara, hogy világcsudájára sugározza szét a milliókba mindazt az energiát, ami legendás apáink öröksége gyanánt még megmaradt a szívünkben.

Mennyi ellenség, mennyi tévely; mennyi bűn vont az időkben sűrű homályt szellemi, kulturális, nemzeti, politikai, gazdasági, társadalmi életünk fölé! Most ugyancsak az adventi várakozások feszültségével, az adventi vágyak, remények és imádságok erejével lendül a jobb, boldogabb élet régiói felé nemzetünk géniusza. A tárogató zo'ogó hangja, a szabadságharc

indulója, nemzeti himnuszunk maga . . . „balsors aki régen tép“. . . . „hozz reá víg esztendő“ . . . mintha megannyi adventi antiphona gyanánt hullámoznék végig a lelünkön, melyekben egyaránt sír föl egész év fájdalma és zeng a fényes jövő reménye. Egy új világtörténelmi hivatás érzésében hoztunk és hozunk áldozatot a haza oltárán, mialatt az a határtalan, szinte csodás bizalom duzzasztotta keblünket, hogy a mai világrengető események föltétlenül egy szebb, boldogabb jövőt hoznak a magyarra.

Csak bizzunk is, vágyódjunk és imádkozzunk a vágyak adventi imáival. Váramozásaink és vágyaink középpontja — valóságos és hazafias érzéseinkben egyaránt — szent Pál adventi értelme legyen: „ölsétek magatokra a Krisztust“. S lehetne-e kívánatosabb átalakulás a magyar modern szellemi életben is, minthogy ez is minél nagyobb arányokban „öltse magára a Krisztust“!? Hisz ezen világháboru tanulságai is igen nagy mértékben erősítették meg már eddig is azt a történelmi igazságot, hogy nincs közszellem, nincs kultúra, mely a nemzetek részére is annyi életenergiát tudna bekapcsolni a nemzetek feladataiba, törekvéseibe, mint a kereszténység.

Tehát csak feszüljenek ez irányba adventi váramozásaink imádságos vágyaink. Eget hasogató imáinkra csak megnyílik nekünk is az ég, nemzetünk egén is csak felderül az Isten országának napja s a sok könny és vér csak fölmelegíti hazánk földjét is egy új béke- és öröm ünnepe!

Atyai szózat!

Kegyelmes püspök urunk a mostani nehéz napokban még inkább szükségét érzi annak, hogy minél többször keresse fel gyermekeit a vigasz, erősítés és figyelmeztetés szavaival. Októberben kiadott újabb körlevele is gondos, gyermekeit féltő és értök aggodó atya szavai gyermekeihez, melynek egyes részeit közöljük.

Ellenséges fegyverek, járványos betegségek és kishitű csüggedés szövetkeztek, hogy rémítsenek és lehangoljanak mindnyájunkat, s ezért úgy érzem, kétszeres szükség van a meg-megújuló főpásztori szóra . . .

Életre-halálra szóló harcot vívunk, amelyet évtizedeken keresztül készítettek ellenünk, de, amely viszont emberöltökre

van hivatva nekünk és utódainknak békét szerezni. Lehet, hogy rövid idő alatt nyer befejezést a háború, de sokkal valószínűbb hogy hosszasan belenyulik majd a téli hónapokba is. Rendezkedjünk be minden eshetőségre! Kötelességeinket két szempont alatt csoportosíthatjuk: az első: megismerni és felhasználni a háború tanulságait lelkünk javára; a második: meghozni minden áldozatot, amit a haza kíván tőlünk.

a) Az első vonatkozik a háború természetfölötti rendelkezésére. Fölkeltlenül bizonyos, hogy a jószágos Isten, aki előtt csak a lélek érdekei lebegnek, nem ok nélkül bocsátotta reánk e súlyos megpróbáltatásokat . . . Hívem és kérem, hogy értsék meg a kegyelmi időket: ahol javítani való van, javítsanak; ahol pótolni való van, pótoljanak, különösen pedig járuljanak gyakran és töredelmes szívvvel a bűnbánat szentségéhez, éljenek és erősítsék magukat minél gyakrabban az Életkenyerével. Előzzük meg a jó Istent, hogy a mi kis országunk területe és határa mentek maradjanak a háború pusztításaitól.

b) Ami pedig a háboruban való aktív tevékenységünket illeti, gondoskodásunk első sorban a harctéren levők felé fordul. Amennyire tehetségünk és időnk engedi, nyissuk ki erszényünket, dolgoztassuk kezeinket, hogy küzdő hőseinket minél jobban megvéddhessük az időjárás viszontagságai ellen. Különösen szól ez hazafias és szorgos asszonyainknak és leányainknak, akik már eddig is sokat tettek. Csak ne lankadjon buzgóságuk!

További gondoskodásunk a hadba vonultak családjai felé irányul. Ezeknek mindennek előtt azt az intelmet adjuk, hogy ne várjanak mindent a társadalomtól, az emberek jószívétől, hanem maguk is vegyék ki részüket a munkából, mérsékeljék igényeiket. Viszont a társadalom és minden egyese, azon legyen, hogy ezek szükségét ne szenvedjenek.

Különös figyelmet és szeretetet szenteljünk azonban sebesült vagy beteg katonáinknak. Ezek érettünk küzdöttek, ekközben sebesültek meg vagy lettek betegek, joguk van, még pedig egyaránt szeretetünkre. Ne fáradjunk ki, ne fogyjon el türelmünk ápolásukban, s különösen a lelki vigaszt és erősítést juttassuk nekik bőszesen.

Volna egy szavunk a tehetősebbekhez is, akiknek nem tudjuk eléggé hangsúlyozni, hogy igényeiket minél szerényebbre mérsékeljék, s minden felesleges kiadástól tartózkodjanak. Hosszú téli hadjáratra van kilátásunk, amely rengeteg anyagi áldozatot fog követelni. Lesz szűkölködés bőven, akikre nézve nagy áldás lesz a megtakarított felesleges kiadások. Nem tudnók elég kemény szavakkal megítélni azokat, akik e nehéz időkben is könnyelmű, léha dolgokra pazarolnák pénzüket . . .

Magyarország Nagyasszonya legyen velünk!

Imádkozik a király.

Seregek Istene!
Te, ki látsz szívembe,
Tudod, hogy nem én akartam,
Háborút nem én okoztam,
Hős népemért dobog szívem —
Te tudod azt én Istenem!

De ha itt van fejünk felett,
S kerülnünk ki már nem lehet,
Csak arra kérünk, Istenünk,
Segíts bennünket küzdenünk,
Hogy győztesen a tűzön át,
Védjük a drága szent hazát!

Tájékoztató.

Vasárnapok. A pünkösöd utáni vasárnapok folytatódnak és kezdődnek az adventi vasárnapok.

XXIV. vasárnap. (nov. 15.) Szent lecke: I. Tess. I, 2—10. Sz. Pál ezen levelében örömet és megelégedését fejezi ki a tesszalónikabelieknek a hitben való szilárd és ingathatatlan magatartásuk miatt. Evángélium: Máté 13, 31-35. Példabeszéd a mustármagról és a kovászról. Az anyaszentegyház terjedését jelképezi e példabeszéd.

XXV. vasárnap. (nov. 22.) Pünkösöd utáni utolsó vasárnap. Szent lecke: Kolossz. I, 9-14. Az apostol int, a hiveket, hogy Isten akaratának megismerésére törekedjenek, hogy így Istenhez méltó legyen viselkedésük. Evángélium: Máté 24, 15-35. Jézus jövendölése Jeruzsálem pusztulásáról, a világ végéről és az azokat megelőző jelekről. „Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak.”

Advent I. vasárnapja. (nov. 29.) Szent lecke: Róm. 13, 11-14. Felszólít, az apostol, hogy keljünk föl álmunkból, mert közel van az üdvösség órája. Evángélium: Lukács 21, 25-33. Jelek az utolsóítéletről.

II. vasárnap. (dec. 6.) Szent lecke: Róm. 15, 4-13. Békében és egyetértésben élünk és így várjuk az Úrat. Evángélium: Máté 11, 2-10. János követeket küld Jézushoz és miután azok eltávoztak, Jézus tanúságot tesz Jánosról.

III. vasárnap. (dec. 13.) Szent lecke: Fil. 4, 4-7. Az Úr közel vagy, azért örüljünk az Úrban. Evángélium: János I, 19-28. A főtanács tagjai igazolásra szólítják fel ker. sz. Jánost, János pedig ismételten tanúságot tesz Krisztusról. "Ő az, ki utánam jövendő ki előttem lett, kinek nem vagyok méltó sarusziját megoldani."

Advent. Advent első vasárnapjával kezdetét veszi az egyházi új esztendő. Az egyházi év korábban kezdődik, mint a polgári év, ez arra int bennünket, hogy a lélek ügyeit előbbre valóknak tekintsük a közönséges földi élet ügyeinél. Az advent körülbelül négy hétig tart, mely arra a 4000 évre emlékeztet, mely alatt az emberiség a Megváltóra várakozott. Hogy illően előkészüljünk a Megváltó születésének megünneplésére az egyház

bünbánatot hirdet és ezért **viola** színben mutatja be a szentmise áldozatát, szigorú böjti napokat ír elő és megtiltja hiveinek a zajos mulatságokon való részvételt. A Megváltó utáni vágyodásunknak szép kifejezői a hajnali „Roráté” misék.

Unnepek. A boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatása. (dec. 8.) Ezen ünnepet az egyház a bold. Szűz Mária azon különös kiváltságának emlékére szenteli, hogy életének első pillanatától kezdve ment volt az eredeti büntől. Ezen ünnepet IX. Pius pápa 1854 dec. 8-án rendelte el. A szeplőtelen fogantatás ünnepe azon ünnepek közé tartozik, melyet X. Pius nem hagyott ki az ünnepek sorából, azért e napon minden kath. hívőnek szent misét kell hallgatnia és a szolgálai munkától is tartózkodnia kell.

Szent lecke: Példab. 8, 22-35. Az isteni és nem teremtett bölcseségnek magasztalása, melyet az egyház a bold. Szűzre alkalmaz. Evángélium: Lukács 1, 26-28. Az angyali üdvözet.

Roráté. Nov. 30.-tól dec. 23-ig bezárólag a vasárnapok és dec. 8-a kivételével, minden nap 6 órakor reggel tartatnak. Az első és utolsó Roráté assistentiával lesz megtartva.

Böjtek. Szigorú böjti napok (egyszeri jóllakás a húseledelektől való tartozkodás) az adventi pénteken. Enyhített böjti napok (egyszeri jóllakás) az adventi szerdákön.

Prédikációk és ker. tanítás. Magyarul: nov. 29-én, dec. 6-án dec. 8-án, dec. 13-án d. e. 10 órakor; nov. 15-én d. u. 6 órakor. Németül: nov. 15-én, 22-én, d. e. 10 órakor; nov. 22-én, nov. 29-én, dec. 6-án dec. 13-án d. u. 6 órakor.

Misealapítványok. Nov. 29-én Linder Mihály, dec. 3-án Tabrovsky Ferenc lelkiüdvéért mondatik alapítványos szt. mise

Requiem. A harctéren elhunytak lelkiüdvéért a gyászmisét december hó első szombatján 5-én tartjuk meg.

Triduum. (3 napi ájtatosság) lesz Szeplőtelen fogantatás előtt. Dec. 6-án és 8-án német dec. 7-én magyar szentbeszéd. Az ájtatosság este 6 órakor kezdődik.

Egyházi zene a bold. Szűz szeplőtelen fogantatásának ünnepén d. e. 10 órakor. Ünnepi mise G-ben Obersteiner Jánostól. Graduale: „Inclina Domine aurem tuam“ Schiedermayertől. Offertorium: „O Maria virgo pia“, négyeskarra írta Egry János.

Háborus képek.

Tábori mise a harctéren.

Egész heti esőzés után végre ma, vasárnap, kiderült az ég. A tűzvonalból visszatért legénység szárítja átázott ruháit, nagy tisztogatás van.

A nagy buzgalom egy készülődő örömteljes eseményre enged következtetni.

Tábori mise van ma, mise az Isten szabad ege alatt a magas kopár dalmata hegyek közt. A hadosztály vezetősége bölcsen és szeretettel rendeli el oly gyakran a mennyire csak lehetséges a legénység lelki gyakorlatait.

A zászlóalj már áll . . . Oly áhítatos hangulat ömlik el rajtuk, mintha nem is a puskák és ágyuk zajából visszatért emberek várnák itt a kék ég alatt az istentiszteletet, hanem a római szt. Péter templom csodás kúpolája alatt gyülekezne misére az áhítatos tömeg . . .

Vezetésszavak hangzanak: *Imához!* . . . Egy szem sem marad szárazon és minden szív hevesebben dobog. A távolból egy-egy ágyu hangja hallatszik és néhány száz ember örömtelt és hálaadó szívvel dicséri az Urat.

Lelkészünk nemes szelleme, magasztos beszéde, úgy áthatja a sziveket oly jól esik most hazagondolni és megnyugodni . . .

A csapatok bevonulnak és újabb öröm vár rájuk. Ajándék kereszt, imakönyvek, stb. mindenki részére . . .

Oly jól esik hazagondolni és érezni, hogy nemcsak otthonról szól valaki hozzánk a szeretet hangján . . .

Ágyútűzben, puskák ropogásában is az Isten áldását kérjük nemesszívü papunkra! (Alkotmány nov. 1.)

Levelek.

Édes L. Úr!

Arra kér, hogy a Tudósító részére irjak innen valamit. De mikor és hogyan? Nem tudjuk a percet, amelyben jó a Befehl: weiter marschieren nach X. Y. — 30—40 kméterre. És hogyan? Egy primitív alacsony rutén parasztházból, amelyben tisztességes asztal sincs? A székeket is ép e percben vitték el a szobából a csendőrök, mert lopott jószágok voltak: egy lengyel úri

házból rabolták még akkor, mikor az ellenség itt járt. Édesem itt ilyen idők járnak! És mit irjak egy tiszta, kedves, ájtatos, aranyos vallási lapocskába, mikor itt csupa vadság, káromkodás, rablás, piszok és nyomoruság van. Ezekkel szennyezem be a drága lapokat? Az én lelkem is bizony kezd kifogyni a kedves képekből. Alig volt vasárnap, melyen nem marschiroztunk hajnali 5 órától kezdve estéig. Misézni alig tudtam 10 hét alatt párszor. Volt olyan vasárnap is, amikor kenyeret se láttam hanem a hegytetőn káposzta torzsát rágsáltam a nyakig sárban.

A hó ez volt ott most óriási harcok folynak. Ott akarjuk az ellenséget elpusztítani.

De nem kívánom az otthoniak lelkét elszomorítani. Azért előkeresem most már a kedvesebb képeket is. Mert ilyeneket is találok azzal a lelkemmel, amelyet még hazulról hoztam magammal. A rózsaszínű szemüvegemet nem akarom elveszíteni. Gyakran magam elé teszem, valahányszor csüggedt társaimat s a sokat szenvedő katonákat bátorítani kell. Most ez nem nehéz, mert győzelmesen megyünk előre s az időjárás sem olyan rossz. Sőt a nap is ki-ki dugja fejét pár percre, hogy a véres csatateret kikémlelje barátságos léghajó módjára. De rögtön el is tűnik, mert rémes a kép, ami szeme elé tárul. Bizony, gondolni se mertem volna soha amit most látok. 40—50 kmnyiről gyalog jövő sebesültek átlőtt karral, lábbal, mellel s kocsikon mit lehet látni! Itt a kórházban van alkalmam látni, mi az a háboru. De hisz erről hallgatni akartam. Ha egy-egy megnyugtatóbb kép nem volna kétségbe kellene esni.

Gyönyörű őszi délután van. Egész nap mentünk a nagy sárban a rendeltetési helyünkre. Egy hegyoldalban parkirozunk. A lovakat akarjuk fedél alá tenni, nekünk künn kell hálni. Szép tiszta éjszakánk lesz. Míg a vacsorát készítik, a dombra kimegyek kissé breviáriumozni. A lemenő nap sugarai még egyszer bearanyozzák a fenyves erdő csúcsát s a burgonya földeket. Pár asszony az elhagyott otthonba megy vissza. A szétrombolt vasúti hid és házak szomoruan merülnek el az esti szürkületben. Egy csillag eltűnik a látóhatáron, hogy sok ezernek adjon helyet. Szemeim már nem látják a betüket. A hátralevő officiumot a Rózsafüzérrel pótolom s lelkem odaszáll a szebeni templom utolsó padjába. Ott is oktoberi ájtatosság van, csak hogy itt az orgonát távoli ágyudörgés szolgálja.

Még egy! Az első betegünk és halotunk esete. Ez a kép már szinte két hónapos. H. mellett parkiroztunk az országút mentén. Szakadatlanul jöttek mentek a legkülönfélébb elemek. Kíváncsian néztem őket. Visszajövet egy a szánfőföldön gugyoló alak mellett haladok. Egy szegény sebesült katona. Nem bírta tovább szegény a kocsi rázását, lekiváncozott, Hogy is bírja szegény átlőtt tüdővel. Mindjárt elvittem korházunkba. Az orvosok megnézték, enni adtunk neki. Egészen felvidult szegény tiroli vadász. Beszélni kezdtem vele. Nős, 34 éves, de én 50 évesnek néztem. A szenvedés úgy megviselte. Nem panaszkodott, talán nem is fájt a sebe. Olyan szívesen szenvedett az édes hazáért. Délután a hörgése nagyon gyanus volt. Oda mentem hozzá s újra meggyónt szépen (odahaza Tirolban azt mindenki elvégezte) s a szent kenetet is feladtam az abszolutióval. Egy órával később visszaadta lelkét a Teremtőnek, testét pedig az édes anyaföldnek, amelyért vérét ontotta. Mindenét átvettem, pénzét, irott imakönyvét, bicskáját fészületét, érmecskéjét és rózsafüzérét nála hagytam. Másnapra maradt a temetés mert már késő volt. De sajnos egészen elmaradt, mert még az éjjel elrendelték a nagy visszavonulást s másnap kozák lovak patái alatt rengett ott a föld. Hány ilyen kedves lélek szenved hősi halált most észrevétlenül! Nyakukban egy-egy szent érem, zsebükben a szent olvasó, egy-egy kis imakönyv. A háboru de megtanít imádkozni!

Kedves L. Úr nem tudok többet. Gondolataim most úgy elszoródnak. Minden zavar, ami körülöttem van: a sok szekézzörgés, a sok kiabálás, minden, minden. De azért szeretettel gondolok mindig a kedves szebeniekre. Kérem imájokat, arra nagy szükségem van. Isten önökkel.

J. 1914. okt. 26.

Badilla János

t. lelkész.

Szemelvények a hozzánk érkezett levelezőlapokból.

Átszenvedtem már a háború minden viszontagságát, de azért „sursum corda“ telve a legjobb reménnyel nézünk elébe a jelen „viribus unitis“ fejleményeknek. — Reggeltől estig papjaimmal keményen dolgozunk; a legszomorúbb feladat nekem jutott a múlt héten, midőn két embert a vesztőhelyre kellett ki-

sérnem, halálra előkészítenem. — Ideg rázó feladat volt ez! — Sokat vándorolunk és nélkülözünk!

*

Folytonos vándorlásunkban örömmel gondolok a szebeni napokra. Miután körülbelül 800 sebesült hagyta el kórházunkat újra vándorlunk már egy hét óta.

*

Diadalmi jellel sapkában irom e sorokat onnan, ahol pár nappal előbb még, kozákok és orosz katonák garázdálkodtak, de most mi vagyunk az urak! . . . Mi megyünk *előre*, csak a nagy sár s az óriási trén miatt nehezen megy. Aki a velki blohot nem látta, az nem tudja, mit jelent az „előre“ vagy „zurück.“ Véletlenül benéztem egy kórházba utközben. Szemem előtt halt meg egy civil fuvaros. Feloldoztam és tovább mentem, mert a kocsik előre haladtak. Nyakig sáros vagyok, de a kocsiban már nem bírom, mert nagyon hideg van. Havaseső esik, a hegyek, melyeken haladunk fehérek már a hótól . . . Diadalmi jelvényt tettünk, mert Armee Befehl volt . . . Jó kedvünk van! Egy kaszinó most az éjjeli kvártélyunk. Pompás hely, ilyeneknek örvendünk! . . .

Agnusz Dei

Hatszáz hófehér leány vonul be a barátok sötét templomába a mosolygó őszi reggelen. Hatszáz fehér leány az arcuk sápadt, szemük könnytől vörös, tekintetük a szimbolikus ravatalt keresi, a mely az oltár előtt áll száz gyertya tompa, vörhenyes fényében. A templom bizantinus aranyozása, sok szentképének mennyei ragyogványa oly szomorú ellentétben van e siró gyermekhaddal, a mely gyászolni jött ifjan elesett mesterét.

A fekete miseruhás barát ajakán megszólal a Requiem . . . Adj ó uram örök nyugalmat annak, a ki távol északon harcolt mindnyájunkért, vértett hazájáért és kiszenvedett megváltásunkért. Ha már Te úgy végezted: legyen meg a Te akaratod. De hatszáz fehér leány vergődő lelkében támad föl akaratlan a kérdés: miért, miért volt ez a te akaratod? Szelid volt és békés, csöndben művelte kertjét, meleg szeretettel ápolta a tudomány gyenge hajtásait leányok fejledező értelmében. És megadta Isten neki a teljes boldogságot, a mikor ebbe a révbe ju-

tatta. És megtetézte boldogságát, a mikor hitvest rendelt meléje, hozzá illő és méltó testvérlelket. És a szépséges és szent frigyből kis csecsemő sarjadt. Akkor jött a harcra hívó szózat. A fiatal mesternek el kellett mennie. És ma a tanítványok hiába várják vissza az ékesszavu tanítót és előzvegyült a legboldogabb asszony és árva lett a csöpnyi csecsemő. Miért, Uram miért?

Et ne nos inducas in tentationem!

Ne vigy minket a kísértésbe . . . nyugtasd meg lázadó szívünket, hogy föl ne forgassuk a világ természetes rendjét: hogy ne mi kérjük számon a Te véghetetlen belátásod határozatait, holott csak Te egyedül Te vagy az, a kinek joga van számon kérnie legtitkoltabb cselekedeteink legrejtettebb rugóit.

Vere dignum et iustum est, aequum et salutare nos Tibi semper et ubique gratias agere . . .

Méltó és igazságos, illő és üdvös, hogy Neked mindig és mindennütt hálát adjunk. Akár sujt, akár fölemel karod, alázasos térdhajtással kell megköszönnünk végzésedet. Hiszen nemcsak ez egy ment el a parancsszóra, hanem fölkerekedtek százazrek, hogy megvédjék e szorongatott hazát, megmentseék mindnyájunk otthonát, visszaadják a jognak és a becsületnek az uralmat és erőt vegyenek a poklok sötétségén.

De ha már ugy végeztetett, hogy az öldöklés viharában hervadtan hulljon le ezer és ezer embervirág, adj békességet és nyugodalmat kihült poraiknak, a melyek talán ellenséges földön, talán jeltelenül pihennek sirjukban . . . A templom hajóját csöndesen megremegteti a gyermekek elcsukló zokogása, nyugtalanul, lázasan dobogó gyermekszívek sóhajtása. Mindenek szeme azt keresi, aki maga is elvérzett férfikora küszöbén a kereszten; hogy elvégezvén pályafutásából azt, a mi földi, örök fényességben legyen része az Atyának oldalán.

Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, dona ei requiem sempiternam . . .

Isten báránya, a ki elvetted e világ bűneit, adj neki örök nyugodalmat!

De hallgassátok csak, hatszáz fehér leány . . . az orgona, a mely az éneket kísérte, földöntuli hangon szólal meg. Ezek a misztikus futamok, a melyek a magasba törnek, fölemelik a

magasba a ti lelketeket is. Mintha a fenséges hangszerből angyalok fehér szárnyu serege rebbenne széjjel, gyermekarcu, mosolygószemü angyalok, a vigasztalásnak, a megnyugvásnak, az Istenben való rendületlen hitnek jótékony géniuszai. És ezek viszik föl az Ur zsámolyához a megdicsőült ifju mester lelkét. A komoly, nyugodt, öntudatos, becsületes férfilelek megáll az Ur káprázatos színe előtt. Szemét nem vakítja a mennyei ragyogvány; megáll és elmondja rövid élete egyszerű folyását és diadalmas végét. És az Ur kijelöli helyét az ő szolgálai, kegyeltjei és megigazultjai között.

És a templomból hatszáz fehér leány a vigasztalás malasztjával tér meg otthonába. Az Agnus Dei szószólójuk mindazoknak odafönn, a kik egészek és igazak és jók voltak, a kik békés foglalkozásukban a szorgalmas magvető művét elvégezték és a szent háboru szavára vérüket ontották ideleenn.

Kórnika.

† **Ferrata bíboros.** XV. Benedek pápa uralkodása kezdetén Ferrata bíborost nevezte ki államtitkárjának. Fontos állásában nem sokáig munkálkodhatott, mert okt. 10-én 68 éves korában rövid betegség után meghalt.

Az új bíboros államtitkár. Az elhunyt Ferrata bíboros államtitkár utódjául Öszentsége Gasparri bíborost nevezte ki. Az új államtitkár 62 éves.

Személyi hírek. Márton Andor külvárosi plébánosnak Szászrégenbe történt áthelyezése folytán megüresedett külvárosi plébánia lelkészévé az erdélyi róm. kath. status igazgatótanácsa októberi gyűlésén Badilla Jánost választotta meg. A megválasztást kegyelmes püspök urunk jóváhagyta.

Kerületi koronagyűlés. A szeben-fogarasi esperesi kerület papjai rendes őszi koronagyűlésüket nov. 3-án tartották meg a belvárosi plebánián. A 8 órás szent mise után főesperes-plebános urunk elnöklete alatt letárgyalták a tárgysorozatot. A gyűlésen a kerületi papság szép számmal jelent meg.

† **Max Tivadar.** A fogarasi róm. kath. egyházközség tanácsa mély megilletődéssel tudatja, hogy nagyérdemű gondnoka Max Tivadar cs. és kir. őrnagy, a Ferenc-József rend lo-

vagja és tisztí keresztjének tulajdonosa, a pápai szent Sylvester, szent Gergely és Pius rendek lovagja, a hadiérem, a signum laudis és a szász kir. érdemrend tulajdonosa a szentferencrend általános confrátère, a fogarasi róm. kath. zárda apostoli syndikussa, 48-as honvéd, folyó évi okt. hó 29-én, 45 éves áldásos gondnoki működése, a haldoklók szentségeinek felvétele után 85 éves korában elhunyt. Élte utolsó pillanatáig nemesen munkálkodó gondnokunk földi tetemeit f. hó 31-én d. u. 2 órakor temetjük el, az engesztelő szt. mise-áldozat pedig nov. 3.-án reggeli 7 órakor fog a helybeli plebánia templomban az egek Urának bemutatni. Fogaras 1914. okt. 30-án. Fáradhatatlan önzetlen munkálkodása a hálás kegyeletet részére örökre biztosította! R. p.

Státusgyűlés. Kegyelmes püspök urunk az erdélyi róm. kath. státus tagjait f. hó 18-ra hívta egybe az évi rendes közgyűlésre.

Oltáregyletünk a „Vörös kereszt“ javára f. hó 15-én d. u. $\frac{1}{24}$ órakor plebánia templomunkban, dec. 4.-én este $\frac{1}{28}$ órakor pedig a városi színházban hangversenyt rendez. A jótékony cél érdekében már előre felhívjuk az érdeklődők figyelmét a hangversenyekre, melyek programját falragaszokon és meghívókon fogja a rendezőség közölni.

Elesettek emléke. Vécsey József Aurél báró dr. gyulafehérvári teolog. tanár, ki több évig városunkban működött, felhívást intézett a kath. közönséghez a háborús időkből kifolyólag. Többek között ezeket írja: „Igyekeztek minden plebánus és általában minden lelkipásztor pontosan nyilvántartani a háborúban elesett híveinek számát. A békekötés után minden parokiális templom belső falára, hívők által jól észrevehető helyen, kerüljön márványtábla, mely az illető plebániának az 1914-iki háborúban elesett híveit örökítse meg. Így a templomba jövő utódokat mindig emlékezteti ez a tábla, hogy imáikba foglalják azokat, kik a nagy világháboruban a hazáért elvéreztek.”

Adomány. Ozv. Moldován Demeterné a temetőkápolna építkezés költségeinek fedezésére 3800 kor-t, misealapítványra 200 kor-t adományozott. E nagylelkü adományokért fogadja ez uton is hálás köszönetünket.

Kirendelés. Varga Péter kadetiskolai tanárt, katona lelkészt, kirendelték a harctérre. Csütörtök éjjel már el is hagyta városunkat. Nehéz munkájára Isten áldását kérjük!

Egyesületi élet.

Oltár egyeslet Oltáregyesületünk tevékenysége a háború kitörése óta elsősorban a katonák meleg ruhával való felszerelésében nyilvánul meg. Már mult számunkban is megemlékeztünk arról, hogy minden alkalmat megragad, hogy minnél többet nyujthasson, és minél több katonát elláthasson meleg ruhákkal. A begyűlt összegekből anyagot vásárol és azt munkadélutánjain feldolgozza. Az okt. 7-én megtartott sorsolás után befolyt összegből és egyesek adományából vásárolt 404 m. tenniszt., 144 m. barketet, — melyből 100 inget és 100 alsónadrágot készített és 18¹/₂ kl. pamutot hósapkák és keztyük készítésére. Tagjaitól összegyűjtött: 22 hósapkát, 14 haskötőt, 24 pár kapcát, 2 tucat zsebkendőt, 3 pár térdmelegítőt, 2 pár téli harisnyát, 5 pár érmelegítőt, 14 alsónadrágot, 6 inget, 1 trikóinget és 11 pár harisnyát. Pénzbeli adományokkal hozzájárultak Szalay Teréz 20 kor., Török György 5 kor., Heiss Ferencné 3 kor. és Sentz kisasszony 1 kor.-val. A napokban pedig ismét 200 K-ért vásárolt anyagot.

Az imádási óra december 3-án d. u. 5—6 óráig; az egyesületi misék d. e. 7 és 10 órakor, mikor is az élő és meghalt tagokért ima mondatik.

Sz. Szivtársulat. A sz. Szivtársulat szokásos ájtatossága december 4-én a 7 órás sz. mise után lesz megtartva a legméltségosabb Oltáriszentség előtt.

A cseléd patronage. Október 18-án tartotta meg az egyesület rendes gyűlését a plebánia hivatal helyiségében, melyen a ladyk és patronessek teljes számban megjelentek. Örömmel vették tudomásul az egyeslet tagjai, hogy plebános urunk közbenjárása következtében az egyesület új helyiséget nyert az áll. polgári fiúiskola helyiségében.

A karácsonyi ünnepély programját illetőleg elhatározták, hogy az ünnepélyre két szindarabot, költeményeket, énekszámokat taníttatnak be a leányokkal. A tanítást a ladyk és patronessek vállalták.

Jótékonyság.

Sz. Antal kenyér, október hóban kiosztatott 272 kor. készpénzben és 250 drb. kenyér.

Temető kápolnára. Elsitz Jánosné 4 kor.

Szegények részére: Olasz Antalné 4 kor.

Egy szegény család részére: Mallik Zelma kisasszony gyűjtése 26 K. 30 fill. Ehhez hozzájárultak: Pászthyné, Sinczkyné 4-4 kor; Bogdáné, Heissné, dr Slakovitsné, 2-2 kor; Adamkovitsné, Bernitzkyné, Bodné, Dunka kisasszony, Ferenczyné, Gangl Emma, Mallik Zelma, Sándor Adél, Szabó Ida, N. N. 1-1 K.; Nickné 50 fill; Krebsné 40 fill; Györyné, Holly Frida 20-20 fill.

Szegény gyermekek karácsonyfájára: Rieger Henrik 10 kor; Török György 5 kor.

Templom részére: N. N. oltárszönyeget a sz. Antal oltárhoz; Spilkáné csipkés antipendiumot.

Kath. gyermekelep részére: R. főgyógyyszerészné 6 kor.; Patakfalvyné, Mallikné, Munteann E. 1-1 kor; Weisz Valéria 40 fill. Mallik Zelma kisasszony gyűjtése 12 K. 40 fill. Hozzájárultak: Szász Julia, Luppné, Iván kisasszony 2-2 kor; Hausmann kisasszony 3 kor; Lacknerné, Mallik Zelma 1-1 kor; Ferenczy Rózsika, N. N. 40-40 fill.; Makó Mariska, Vater Honna, Rojdl Mici 20-20 fill.

Katonák részére. Gyűjtés a tetetöben Halottak napján 66 Kor. 15 fill; „Kafekranc“ 29 K. 80 fill; Koronagyűlés 20 kor., Dóczy Bálintné 14 K; Cziglányiné 10 K; özv. Schneiderné 5 K. Olaszné koszorú megváltás címén 3 Kor; Ustyánovszky László gyűjtése 50 Kor. Ehhez hozzájárultak; Szalay Teréz 20 Kor; özv, Rieber Ernőné 20 Kor; Blosz János 10 Kor; Frenkné 10 kenyér; N. N. szalona.

Plebániai anyakönyvi hivatalból.

Megkereszteltettek:

Október 22-én: Guidi Mária Valéria (szül. aug. 5. Sellenberg). — Október 23-án Klima Erzsébet (szül. okt. 15.). — Október 23-án: Nagy Ida (szül. okt. 9.)

Katona-lelkészi hivatal anyakönyveiből.

Szeptember 5-én: Pikulski Gusztáv Adolf (szül. aug. 2-án).

Házasság szentségét fölvtették:

Október 15-én: Korbuly Leo Béla és Borza Erzsébet Katalin:

Halottaink:

Október 14-én: Brest Domokos, 64 éves. — Október 15-én: Klemente János, 48 éves. — Október 18-án: Trentina Rudolf, 44 éves. haldoklók szentségével ellátva. — Október 20-án: Henzely Sándor, 56 éves. — Száva Stefánia Szentersébeten, 13 éves, a haldoklók szentségeivel ellátva. — Október 23-án: — Nagy Ida, 2 hetes.

Katona-lelkészi hivatal anyakönyveiből.

Szeptember 21-én Damin József százados a cs. és kir. 31. gy. ezredben, 45 éves, szentségekkel ellátva. — Szeptember 24-én: Horváth Imre póttartalékos a cs. és kir. 44 gy. ezredben, 25 éves, szentségekkel ellátva. Szeptember 28-án: Schütz Márk pótt. tizedes a cs. és kir. 7. gy.-ben, 28 éves. — Október 5-én: Ritter János tizedes a 7. népfelkelő ezredben 36 éves szentségekkel ellátva. — Október 18-án: Zimmermann József póttartalékos a 36. tüzérezredben. 36 éves, szentségekkel ellátva. — Hazánkért küzdve sebesültek meg itt kerestek gyógyulást, de Isten magához szállította hogy hősiességükért jutalmukat megkapják!

Szerk. üzenet. V. A. br. Gyulafehérvár. Bocsánat! A hiba szerkesztő változás miatt történt. Ezentul nem fog többé tévedés lenni!

Kérjük

hátralékos előfizetőinket, hogy „Tudósítónk” előfizetési díját kiadóhivatalunknál minnél hamarabb fizessék be. Esetleges lakásváltoztatást kérjük azonnal tudomásunkra hozni, hogy a lap küldésében zavarok ne forduljanak elő.